

JOHN CHEEVER

Kroniek van de familie Wapshot

*Vertaald uit het Engels
door Guido Golijke*

van **genne**p
amsterdam

I

St. Botolphs was een oude nederzetting, een oud dorp aan een rivier. In de grote dagen van de zeilvaart in Massachusetts was het een binnenhaven geweest maar nu waren er alleen nog de fabriek waar tafelzilver werd gemaakt en een paar andere kleine bedrijven. De bewoners vonden niet dat hun dorp veel aan omvang of betekenis had verloren, maar de lange lijst van gevallen in de Burgeroorlog, vastgeschroefd aan het kanon op het dorpsplein, herinnerde eraan hoe groot het inwonertal rond 1860 was geweest. St. Botolphs zou nooit meer zo veel soldaten leveren. Het gras van het dorpsplein werd beschaduwd door een paar grote iepen en losjes omsloten door een carré van winkels. De gevel van het Cartwright Block, dat de westelijke muur van dit vierkant vormde, had op de eerste verdieping een rij lancetvensters zo rank en verwijtend als de ramen van een kerk. Achter deze vensters bevonden zich de praktijk van tandarts Bulstrode en de kantoren van de Eastern Star, de telefoonmaatschappij en de verzekeringsagent. De geuren op deze verdieping – geuren van tandheelkundige preparaten, boenwas, kwispedoors en kolen-gas – vermengden zich in de hal op de begane grond tot een aroma uit het verleden. Onder een striemende herfstregen, in een wereld van grote veranderingen, wekte het dorpsplein van St. Botolphs een indruk van ongewone bestendigheid. Nu hier op de ochtend van Onafhankelijkheidsdag de optocht werd geformeerd, bood het een welvarende en feestelijke aanblik.

Moses en Coverly – de twee jongens van de familie Wapshot – zaten op een gazon in Water Street om de praalwagens te zien arriveren. Bij de optocht gingen spirituele en commerciële thema's

vrijelijk hand in hand en de *Spirit of 76* werd gevolgd door een oude paard-en-wagen met het opschrift GA VOOR UW VERSE VIS NAAR HIRAM. De wielen van de wagen, de wielen van alle voertuigen in de optocht waren versierd met rood, wit en blauw crêpepapier en overal hingen vaantjes. De gevel van het Cartwright Block was ermee opgetuigd, ze hingen in tressen over de pui van de bank en wapperden aan alle vrachtauto's en wagens.

De twee jongens waren al vanaf vier uur op; ze hadden slaap en in de warme zon zittend leek het feest voor hen al voorbij. Moses had zijn hand gebrand aan een saluutschot. Coverly was zijn wenkbrauwen kwijtgeraakt bij een andere knal. Ze woonden op een boerderij drie kilometer van het dorp en waren voor zonsopgang in een kano stroomopwaarts gepeddeld, toen het rivierwater dat van de peddels over hun handen sijpelde nog lauw aanvoelde in de nachtlucht. Ze hadden zoals altijd een raam van de Anglicaanse kerk geforceerd en de klok geluid, en daarmee duizend zangvogels, vele dorpelingen en alle honden binnen de dorpsgrenzen gewekt, ook de bloedhonden van de Pluzinski's kilometers verderop aan Hill Street. 'Ach, dat zijn die jongens van Wapshot,' had Moses een stem achter het donkere venster van de pastorie horen zeggen. 'Ga maar weer slapen.' Coverly was destijds zestien of zeventien en even blond als zijn broer, maar hij had een lange nek waardoor hij als een pastoor het hoofd neigde, en de slechte gewoonte zijn vingers te laten knakken. Hij was oplettend en gevoelig en nu maakte hij zich zorgen over het welzijn van Hiram's trekpaard en keek treurig naar de bewoners van het zeemanshuis – vijftien tot twintig heel oude mannen die op banken op een vrachtauto zaten en er ontstelend moe uitzagen. Moses studeerde al en had het afgelopen jaar het toppunt van zijn lichamelijke rijpheid bereikt en zich ontpopt tot een meester in oordeelkundige en bedaarde zelfbewondering. Nu, om tien uur in de ochtend, zaten de jongens op het gras te wachten tot hun moeder haar plaats zou innemen op de praalwagen van de Vrouwenclub.

Mevrouw Wapshot had de Vrouwenclub in St. Botolphs opgericht en dat feit werd jaarlijks bij de optocht herdacht. Coverly kon zich

geen Onafhankelijkheidsdag herinneren waarop zijn moeder niet was verschenen in haar rol van oprichtster. De praalwagen van de Vrouwenclub was eenvoudig. Op de laadbak van een vrachtauto of paard-en-wagen was een oosters kleed uitgespreid. De zes of zeven leden van het eerste uur zaten op klapstoelen met hun gezicht naar de achterkant van de wagen. Mevrouw Wapshot stond daar, met een hoed op, achter een lessenaar, nipte nu en dan aan een glas water en glimlachte droevig naar de leden van het eerste uur of naar een oude vriendin die ze langs de route zag. Aldus verheven boven de hoofden van de menigte en licht schuddend op de deining van de vrachtauto of paard-en-wagen, precies zoals de heiligenbeelden die in de herfst door de straten van noordelijk Boston worden gedragen om de zware stormen op zee tot bedaren te brengen, verscheen mevrouw Wapshot jaarlijks aan haar vrienden en burens, en het was passend dat zij zo door de straten werd gevoerd, want er was niemand die meer had bijgedragen aan de verheffing van het dorp. Zij was het die een commissie in het leven had geroepen om geld in te zamelen voor een nieuwe pastorie bij de Anglicaanse kerk. Zij was het die een collecte had georganiseerd voor de granieten paardentrog op de hoek en, toen die in onbruik raakte, had gezorgd dat er geraniums en petunia's in werden geplant. De nieuwe high school op de heuvel, de nieuwe brandweerkazerne, de nieuwe verkeerslichten, het oorlogsmonument en – ja, ja – zelfs de schone openbare toiletten op het station aan de rivier waren ontsproten aan mevrouw Wapshots genie. Ze moet zich voldaan hebben gevoeld tijdens haar rit over het dorpsplein.

Haar echtgenoot – kapitein Leander Wapshot – was er niet bij. Hij stond aan het roer van ms de Topaze en zakte de rivier af naar de baai. In de zomer voer hij bij goed weer elke morgen uit met zijn oude schuit, deed onderweg Travertine aan om passagiers van de trein uit Boston op te pikken en voer vervolgens over de baai naar Nangasakit, waar een wit strand was en een pretpark. Hij had van alles gedaan in zijn leven; hij was mede-eigenaar geweest van de tafelsilverfabriek en had het een en ander geërfd van familieleden, maar geld glipte hem zo door de vingers en drie jaar geleden had

nicht Honora hem aangesteld tot kapitein van de Topaze om hem nuttig bezig te houden. Het werk paste bij hem. De Topaze leek zijn schepping; het schip leek een afspiegeling van zijn hang naar romantiek en malle streken, zijn liefde voor de meisjes op het strand en de lange, dwaze, ziltig geurende zomerdagen. De Topaze was twintig meter lang, had een oude Harley-motor met één schroef en bood in de kajuit en op de dekken plaats aan veertig passagiers. Het was een nauwelijks zeewaardige tobbe die – zoals Leander in zichzelf zei – vooruitkwam als een stuk onroerend goed, de dekken volgepakt met schoolkinderen, hoeren, Zusters van Genade en andere toeristen, haar kielzog bezaaid met boterhamzakjes en de schalen van hardgekookte eieren, het geraamte bij elke verandering in snelheid zo woest sidderend dat de verf van de romp bladderde. Maar voor Leander, aan het roer, leek haar gang door de wateren glorieus en weemoedig. De spanten van de oude schuit leken slechts bijeen te worden gehouden door de voorbijgaande schittergloed van de zomer en ze rook naar de resten die de zomer achterliet – naar gympen, handdoeken, badpakken en het goedkope, geurige hout van oude kleedhokjes. In de baai voer de boot over water dat soms de violette kleur had van een oog, tot de landwind de muziek van de draaimolen aan boord bracht en je de verre kust van Nangasakit kon zien – die rafelrand van onzinnige attracties, lampions, vette happen en muziek die zo fragiel en rommelig van de Atlantische Oceaan oprees dat het de reep van wrakgoed, zeesterren en sinaasappelschillen leek die op de golven wordt aangespoeld. ‘Bind mij aan de mast, Perimedes,’ riep Leander altijd weer als hij de draaimolen hoorde. Hij vond het niet erg om het optreden van zijn vrouw in de optocht mis te lopen.

Er was die ochtend enig oponthoud voor de optocht kon beginnen. Het leek hierbij te gaan om de praalwagen van de Vrouwenclub. Een van de leden van het eerste uur kwam door de straat aanlopen om Moses en Coverly te vragen of zij wisten waar hun moeder was. Ze zeiden dat ze sinds zonsopgang niet meer thuis waren geweest. Ze begonnen zich al zorgen te maken toen mevrouw Wapshot plotse-ling in de deuropening van Moody’s drugstore verscheen en haar

plaats innam op de wagen. De tambour-maître blies op zijn fluitje, de trommelslager met het bloedige verband om zijn hoofd sloeg de maat en de tamboers en pijpers begonnen zo te roffelen en te snerpen dat er een dozijn duiven van het dak van het Cartwright Block opfladderde. Een licht briesje vanaf de rivier voerde een donkere, rauwe geur van modder naar het plein. De stoet trok zijn her en der verspreide deelnemers in het gelid en zette zich in beweging.

De leden van de vrijwillige brandweer waren tot middernacht bezig geweest met het wassen en poetsen van hun materieel. Ze leken trots op hun werk, maar hadden kennelijk bevel gekregen een serieuze indruk te maken. De brandweerwagen werd gevolgd door de oude heer Starbuck, gezeten in een open wagen in het uniform van de Grand Army of the Republic, hoewel het genoegzaam bekend was dat hij nooit iets te maken had gehad met de Burgeroorlog. Daarna kwam de praalwagen van de Historische Vereniging waarop een directe – geauthenticeerde – afstammeling van Priscilla Alden zat te zweten onder een zware pruik. Zij werd gevolgd door een vrachtauto vol luchthartige meisjes van de tafelsilverfabriek die coupons over de menigte uitstrooiden. Daarna kwam mevrouw Wapshot, aan haar lessenaar staand, een veertigjarige vrouw wier gave huid en heldere gelaatstrekken tot haar organisatorische talenten gerekend konden worden. Ze was mooi, maar toen ze het water uit het glas op haar lessenaar proefde, glimlachte ze droef, alsof het bitter smaakte, want ondanks haar maatschappelijke ijver had ze een voorliefde voor melancholie – voor de geur van sinaasappelschillen en houtrook – die uitzonderlijk mocht worden genoemd. Ze genoot meer bewondering onder de dames dan onder de mannen en de essentie van haar schoonheid was wellicht haar ontgoocheling (Leander had haar bedrogen), maar ze had alle middelen van haar sekse tegen zijn ontrouw ingezet en was beloond met zo'n aura van gegriefde noblesse en klare visie dat enkele van haar bewonderaars een zucht slaakten toen ze over het plein voorbijkwam, alsof ze in haar gezicht een heel leven zagen passeren.

Toen stak een of ander rotjoch – het moet een van die buitenlanders van de overkant zijn geweest – een voetzoeker af onder de kont

van meneer Pinchers oude merrie en sloeg het dier op hol. Wanneer de inwoners van St. Botolphs jaren later herinneringen ophaalden aan deze catastrofe, memoreerden ze vooral de fortuinlijke aspecten. Dan zeiden ze wat een geluk het was geweest dat geen van de vrouwen en kinderen langs de route van de optocht was vertrapt. De praalwagen bevond zich slechts enkele meters van de kruising tussen Water Street en Hill Street en het paard ging er als een dolle in die richting vandoor terwijl de oude meneer Pincher ‘Hooo, hooo’ bleef roepen. Het incident vond plaats achter de ruggen van de voorste gelederen en hoewel ze daar de opgewonden kreten en het hoefgeklepper wel hoorden, waren ze zich niet bewust van de omvang van de ramp en snerpden de pijpers lustig door. Starbuck bleef naar links en naar rechts buigen, de meisjes van de tafelmilverfabriek bleven coupons over de menigte uitstrooien. Terwijl de wagen deinend over Hill Street voortbolderde was te zien hoe Sarah Wapshots lessenaar met glas, waterkan en al omkiepte; maar de dames van de Vrouwenclub waren geen van allen dom of bang uitgevallen en ze grepen zich stevig vast aan een of ander onverplaatsbaar deel van de wagen en vertrouwden op de Heer. Hill Street was toen nog een zandweg en in die droge zomer joegen de hoeven van het paard zulke stofwolken op dat de praalwagen in luttele minuten uit het zicht was verdwenen.

De Harcourts en de Wheelwrights, de Coffins, de Slaters, de Lowells, de Cabots en de Sedgewicks, de Kimballs, ja, zelfs de Kimballs hebben hun familiegeschiedenis laten onderzoeken en publiceren en nu komen we bij de Wapshots, die niet zouden willen dat hun verhaal werd opgetekend zonder enige verwijzing naar hun verleden. Een aangetrouwde neef had de naam laten traceren tot zijn Normandische oorsprong – Vaincre-Chaud. De verbuiging van Vaincre-Chaud via Fanshaw, Wapeshaw, Wapshafftes en Wapshottes tot Wapshot was gevonden in kerkelijke registers in Northumberland en Dorsetshire. In St. Botolphs kreeg de naam zijn neusverkouden uitspraak ‘Warpshart’. De tak van de familie waar het ons om gaat werd gesticht door Ezekiël Wapshot, die in 1630 uit Engeland emigreerde aan boord van de Arbella. Ezekiël vestigde zich in Boston, waar hij Latijn, Grieks en Hebreeuws doceerde en fluitles gaf. Hij kreeg een post in de koninklijke regering aangeboden, maar besloot na wijs beraad hiervan af te zien en vestigde zo een familietraditie van weloverwogen, beleefde weigering die Leander en zijn zoons driehonderd jaar later nog dwars zou zitten. Iemand schreef over Ezekiël dat hij ‘pruiken verafschuwde’ en dat ‘het welzijn van het Gemeenebest immer op zijn geweten drukte’. Ezekiël gewon David, Micabah en Aaron. Cotton Mahler sprak na Ezekiëls overlijden de grafrede uit.

David gewon Lorenzo, John, Abadiah en Stephen. Stephen gewon Alpheus en Nestor. Nestor – luitenant in de oorlog tegen Engeland – werd door generaal Washington beloond met een onderscheiding, die hij weigerde. Dit was geheel in overeenstemming

met de door Ezeziel gevestigde traditie en hoewel deze weigering deels werd ingegeven door 's mans eerlijke beoordeling van zijn eigen persoonlijkheid, was het ook de sluwheid van de Yankee, want opvallen – een held zijn – kon onwelkome financiële verantwoordelijkheden met zich meebrengen. Niemand in de familie had ooit een eerbewijs aanvaard en bij het hooghouden van deze traditie van bescheidenheid waren de dames van de familie zo ver gegaan dat ze, elders aan tafel, hun eten nauwelijks aanroerden, in de veronderstelling dat het weigeren van de sandwiches bij de thee of de kip op zondag – dat eten te weigeren een teken van morele kracht was. De dames hadden altijd honger als ze van tafel gingen, maar voelden zich ook altijd gesterkt in hun standvastigheid. In eigen kring aten ze natuurlijk als wolven.

Nestor gewon Lafayette, Theophilus, Darcy en James. James was kapitein van de eerste Topaze en later 'koopman' in de handel met West-Indië. Hij gewon drie zoons en vier dochters, maar ons gaat het hier alleen om Benjamin. Benjamin trouwde Elizabeth Merserve en gewon Thaddeus en Lorenzo. Elizabeth stierf toen Benjamin zeventig was. Daarna trouwde hij Mary Hale en gewon Aaron en Ebenezer. In St. Botolphs stonden de twee stellen kinderen bekend als het 'eerste nest' en het 'tweede nest'.

Benjamin was geslaagd in het leven en verantwoordelijk voor de meeste verbouwingen aan het huis in River Street. In zijn nalatenschap bevonden zich onder andere een frenologische kaart en een portret. Op de frenologische kaart was een schedelomtrek genoteerd van drieëntwintig en een halve duim 'van de spina occipitalis tot aan de individualiteit.' De afstand 'van de opening van zijn oor tot aan het orgaan der goedwilligheid' bedroeg zes en een halve duim. Volgens de berekeningen was zijn hersenvolume buitengewoon groot. Zijn sterkste neigingen waren onder andere geslachtsdrift, onvlambaarheid en zelfachting. Hij had een matige zucht tot geheimhouding en vertoonde geen tekenen van zucht tot het wonderbare, vroomheid en eerbiedigheid. Het portret toonde een man met gele bakkebaarden en heel kleine blauwe ogen, maar nazaten die het schilderij bestudeerden en probeerden te gissen wat voor man er achter die

harige versierselen schuilging, bleven altijd achter met een indruk van hardvochtigheid en oneerlijkheid – een onbehaaglijk gevoel dat nog werd versterkt door de overtuiging dat Benjamin die nazaten in hun gabardinen kostuums zou hebben veracht. Het effect van die wederzijdse afkeuring was zo krachtig dat het portret op zolder werd bewaard. Benjamin was niet geportretteerd in een kapiteinsuniform. Niets daarvan. Hij was uitgedost in een met bont afgezette muts van geel velours en een ruime groenfluwelen robe of badmantel, alsof hij, geboren op die schrale kust en grootgebracht op een dieet van bonen en kabeljauw, zichzelf had omgetoverd tot een mandarijn of haakneuzige renaissanceprins die de hofhonden botten en de hoeren juwelen toewierp, die wijn uit gouden kelken slurpte en bijkans uit zijn fluwelen schaambuidel barstte.

Naast de frenologische kaart en het portret waren er de familiedayboeken, want alle Wapshots waren productieve dagboekenschrijvers. Geen man in de familie had een ziek paard genezen, een zeilschip gekocht of laat op de avond het geluid van regen op het dak had gehoord zonder die feiten te boek te stellen. Ze noteerden veranderingen in windrichting, aankomst en vertrek van schepen, de prijs van thee en jute en de dood van koningen. Ze spoorden zichzelf aan hun geest te verrijken en berispten zichzelf om ledigheid, luiheid, wellust, domheid en dronkenschap, want St. Botolphs was een levendige havenplaats waar tot het ochtendgloren werd gedanst en de rum nooit opraakte. De zolder was een passende plek voor deze geschriften, want die ruimte boven in het huis – als een hooizolder zo groot – met zijn hutkoffers, roeiriemen en helmstokken, gescheurde zeilen, kapotte meubels, kromme kachelpijpen, horzels, wespen en afgedankte lampen lag aan je voeten als de resten van een verdwenen beschaving en er hing een buitengewoon kruidige geur, alsof een achttiende-eeuwse Wapshot madeira drinkend en nootjes knabbelend op een zonnig strand had gelegen en, over het voorbijgaan van het seizoen peinzend, had geprobeerd de warmte en het licht in een fles of mand te vangen en daarna zijn schat op de zolder had vrijgelaten, want hier hing de geur van zomer zonder zijn vitaliteit; hier leken licht en geluiden van een zomer geconserveerd.

In het dorp werd Benjamin – ongetwijfeld ten onrechte – herinnerd vanwege een voorval dat plaatsvond bij zijn thuiskomst uit Ceylon op de tweede Topaze. Zijn zoon Lorenzo heeft hiervan trefend verslag gedaan in zijn dagboek. Dit bestond uit vier banden met houten platten, met de volgende inleiding: ‘Ik, Lorenzo Wapshot, 21 jaar oud en menende dat het mij zal amuseren een soort dagboek bij te houden over mijn tijd en situatie en de diverse gebeurtenissen die mogelijk in de loop van mijn leven zullen plaatsvinden, heb besloten in dit boek dagelijks verslag te doen van alle omstandigheden die zich kunnen voordoen omtrent niet alleen mijn eigen aangelegenheden maar die van alle bewoners van St. Botolphs, voor zover ik in de gelegenheid ben mij hiervan op de hoogte te stellen.’ In het tweede deel van dit dagboek noteerde hij de gebeurtenissen die voorafgingen aan zijn vaders fameuze thuiskomst:

‘Vandaag (schreef Lorenzo) hebben we nieuws ontvangen van het schip Topaze, waarop mijn vader kapt. is. Het is drie mndn te laat. De heer Brackett van de brik Luna heeft ons verteld dat de tuigage zwaar is beschadigt door een storm en dat het 2mndn in Samoa heeft gelegen voor reparatie en nu elke dag kan binnenlopen. Moeder en de tantes Ruth en Patience hadden berichten gehoord over een zware branding bij Hales Point en daarop heb ik de sjees ingespannen om erheen te rijden.

Vandaag werden we opgewacht door David Marshman, eerste stuurman van de brik Luna, die vroeg of hij Moeder onder vier ogen kon spreken en hiertoe in de achterkamer werd binnengelaten. Hij kreeg geen thee aangeboden en na zijn vertrek voegden de zussen zich weer bij mijn moeder en volgde er veel gefluister. Geen van de dames verscheen die avond aan tafel en ik at alleen in de keuken met de Chinees. In de avond naar Cody’s winkel gelopen en mezelf gewogen. Ik weeg 149 pond.

Vandaag aangenaam warm; zuidelijke wind. In de loop van de dag zijn de volgende schepen gearriveerd: de Resilience uit Gibraltar. Kapt. Tobias Moffet. De Golden Doge uit New Orleans. Kapt. Robert Folger. De Venus uit Quito. Kapt. Edg. Small. De Unicorn uit Antwerpen. Kapt. Josh Kelley. In de rivier gezwom-

men. Vanmiddag werd de dorstige aarde gelaafd door een allerheerlijkst buitje.

Vandaag rond het middaguur werd er brand geroepen en bleek zowaar dat het dak van Dexters huis vlam had gevat. Doch onmiddellijk werd er bluswater aangewend in zo copieuze hoeveelheden dat het vuur terstond een halt werd toegeroepen. Er was enige schade aan het dak. Vanavond naar Cody's winkel gelopen en mezelf gewogen. Ik weeg 149 pond. In de winkel nam Newell Henry me terzijde voor meer nieuws over de Topaze. Hij had de verduivelde brutaliteit om mij te vertellen dat mijn vaders vertraging niet was veroorzaakt door schade aan de tuigage, maar door zijn verslaving aan immorele praktijken, te weten onmatig drankgebruik en ontucht met de inheemse bevolking, waarop ik hem een schop onder zijn kont heb gegeven en naar huis ben gelopen.

Werd vanmorgen bij de rekenkamer opgewacht door de heer Prince, voorzitter van de Berkenroede, een organisatie van jonge mannen uit deze omstreken ter bevordering van mannelijk gedrag en een hoogstaande moraal. Moest in de avond voor de Berkenroede verschijnen na klacht van de heer Henry wegens schop onder diens kont. Eerste stuurman Marshman van de Luna bevestigde de waarachtigheid van Henry's aantijging en H. Prince hield, als raadsman van de beklagde, een hoogst elegant en aansprekend betoog waarin hij alle soorten van roddel veroordeelde, of er nu een kern van waarheid in stak of niet, en de jury heeft zich dan ook in mijn voordeel uitgesproken en de klager een boete opgelegd van 3 dozijn mooie appels. Thuisgekomen trof ik Moeder en haar zussen aan de rumpunch.

Vandaag bij dageraad helder. Kapt. Webbs zoontje door paard vertrap en gestorven voor de kaarsen werden ontstoken. Naar Cody's winkel gegaan om me te laten wegen. Ik weeg 149 pond. Met dames door de weide gewandeld. Moeder en haar zussen aan de rumpunch.

Vandaag in de tuin bezig geweest mest te kruien. Moeder en haar zussen aan de rumpunch. Marshmans verhaal over Samoa heeft hen van streek gemaakt maar ze zouden niet zo onwelwillend moeten

oordelen over de afwezige en evenmin moeten vergeten dat het vleesch tegen den Geest begeert. Ik heb dit afgelopen jaar een aanzienlijk deel van mijn vrije tijd besteed aan het verrijken van mijn geest maar constateer dat die tijd grotendeels buitengewoon dom is besteed en dat ik bij een avondwandeling door de weiden met deugdzame, beminnelijke en welopgevoede jongedames niets dan hondse hartstochten voel. Ik ben in de afgelopen zomer begonnen aan *Modern Europe* van William Russell. Ik heb de eerste twee delen gelezen en vind die heel interessant en zal de eerste gelegenheid te baat nemen om het werk in zijn geheel te lezen. Terugblikkend in het verleden vind ik misschien de wijsheid om de toekomst profijtelijker te sturen en te verbeteren. Om dit te bereiken en mijn karakter te verbeteren smeed ik de Almachtige Heerser van het Universum mij Zijn assistentie te verlenen en in alle goede dingen mijn gids en leidsman te zijn.

Vandaag is er een karavaan wilde dieren gearriveerd bij River House en ik ben er in de avond heen gegaan om de curiositeiten te bezichtigen. Om halfzeven ging de toegangspoort naar de tent open, nadat zich daar reeds vele vrouwen hadden verzameld en met hun galanten opeendromden als een enorme kudde schapen die voor de scheerder bijeen is gedreven. Het was ronduit stuitend om verijnde vrouwspersonen van uiterst respectabele huize nog wel en ook veel knappe, struise jonge kerels dicht opeengepakt te zien duwen en dringen om hun plaats dicht bij de ingang van de tent te behouden en zo ver mogelijk vooraan te geraken. Uiteindelijk werd de poort geopend en volgde er een stormloop. De uiterste inspanningen van verscheidene poortwachters waren nauwelijks toereikend om de toevloed te reguleren en in te dammen en de tent was al gauw propvol. Gelukkig had ik een plek bemachtigd vanwaar ik tussen diverse hoofden door kijkend iets kon ontwaren van de curiositeiten, waaronder 1 leeuw, 3 apen, 1 luipaard en een geleerde beer aangezien het domme beest had geleerd op muziek te dansen en een optelsom te maken.

Vandaag om 8 uur in de ochtend kwam Sam Trowbridge van Saul's Hill aangereden met het nieuws dat de Topaze was gezien.

Er ontstond een hoop drukte en beroering, zowel thuis als in het dorp onder de andere eigenaren. Met rechter Thomas in zijn sjees naar de rivier gereden en door John Pendleton overgebracht naar de Topaze. Trof vader in uitstekende stemming en hij had als cadeau een rijkversierd zwaard voor me meegebracht dat een kris wordt genoemd. In de hut madeira gedronken met vader en rechter Thomas. Schip geladen met jute. De Topaze werd naar de kant gesleept en vastgemaakt en de loopplank werd neergelaten op de plek waar moeder en haar zussen stonden te wachten om vader te begroeten. Ze hadden paraplu's bij zich. Toen vader op de dames toeliep hief tante Ruth haar paraplu hoog op en liet hem met woest geweld op zijn achterhoofd neerkomen. Tante Hope sloeg kwaad van stuurboord op hem in en moeder trok vanaf de boeg ten aanval. Toen de dames waren uitgeraasd, werd vader rechtstreeks per sjees naar de praktijk van dokter Howland overgebracht, alwaar hij drie hechtingen in zijn oor kreeg en in gezelschap van mij de avond doorbracht met wijn drinken en nootjes eten en ondanks zijn pijn ging het er vrolijk toe.'

De vroege delen van Lorenzo's dagboeken waren de beste – verhalen over de bedrijvigheid op de rivier, over zomeravonden waarop te horen was hoe de bereden garde van St. Botolphs op het dorpsplein exerceerde – en dat was in zekere zin verrassend, aangezien hij er sindsdien in geslaagd was zijn geest te verrijken, twee termijnen in de regering had gezeten en het Filosofisch Genootschap van St. Botolphs had opgericht, maar kennis had zijn proza niet vooruit geholpen en hij zou nooit meer zo goed schrijven als hij had geschreven over die karavaan van wilde dieren. Hij is tachtig jaar geworden en nooit getrouwd en heeft zijn spaargeld nagelaten aan zijn nicht Honora, de enige dochter van zijn jongere broer Thaddeus.

Thaddeus was naar de Stille Oceaan vertrokken voor een reis die mogelijk bedoeld was als boetedoening. Hij en zijn vrouw Alice bleven er achttien jaar als zendelingen, deelden exemplaren van het Nieuwe Testament uit onder de bevolking, gaven leiding bij de bouw van koraalstenen kerken, genazen de zieken en begroeven de doden.

Uiterlijk voldeden noch Thaddeus noch Alice aan het beeld dat de vrome zendeling gewoonlijk oproept. Op familiefoto's straalden ze je tegemoet – een knap, goedgehumeurd paar. Ze waren hun roeping toegewijd en in een van zijn brieven berichtte Thaddeus hoe hij op een avond in een prauw een eiland naderde waar naakte en beeldschone vrouwen hem opwachtten met strengen bloemen. 'Wat een uitdaging aan mijn vroomheid,' schreef hij.

Honora werd op Oahu geboren en naar St. Botolphs gestuurd, waar ze werd opgevoed door haar oom Lorenzo. Ze kreeg geen kinderen. Ebenezer kreeg ook geen kinderen, maar Aaron gewon Hamlet en Leander. Hamlet had geen wettige nakomelingen; Leander trouwde Sarah Coverly en gewon Moses en Coverly, die we bij de optocht hebben gezien.